

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 4C/292/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234264
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sýkorová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2013:5112234264.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudkyňou JUDr. Ivetou Sýkorovou, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zast.: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Návrh sa zamieťa.

Odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Podaným návrhom doručeným Okresnému súdu Žilina dňa 27.09.2012 sa navrhovateľ domáhal zaviazat' odporcu na náhradu majetkovej škody vo výške 4085,09 Eur, na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 817,02 Eur a na náhradu trov konania. Navrhovateľ predovšetkým poukázal na to, že pridelenie veci niektorému zo sudcov Okresného súdu Žilina by porušilo právo navrhovateľa na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Navrhovateľ preto v zmysle ust. §12 O.s.p. žiadal, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Žilina sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania.

Navrhovateľ na odôvodnenie návrhu uviedol, že obchodná spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č.: 5381174) navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa ust. §38 a nasl. zákona č. 233/1995 Z.z. (ďalej len „Exekučný poriadok“) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 5381174 dlžníkom (povinným): V. A., nar.XX.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo I

Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Žilina a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia až dňa 17.2.2011 (konanie začalo

dňa 9.6.2010) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti na udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (omeškanie viac ako 253 dní).

Navrhovateľ na preukázanie svojich tvrdení označil dôkaz: Súdny spis exekučného súdu (Okresný súd Žilina) založený pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598 so sídlom Pribinova ul. č.25, Bratislava 811 09 a povinným: V. A., nar.XX.X.XXXX pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 5381174 (registrácia súdneho exekútora EX7637/2010. K dôkaznému bremenu navrhovateľ uviedol, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu, ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu. Rovnopis exekučného titulu použil ako nutnú prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie a zveril ho zvolenému súdному exekútorovi. Exekučný súd vykonaním postupu podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudok Rozhodcovského súdu sp. zn.: SR 23216/09, vykonateľný: 11.2.2010) spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci (úhrada pohľadávky veriteľa na základe uzatvorenej zmluvy o úvere) na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality.

Ak všeobecný súd v pozícii exekučného súdu koná tak, že sám rozhoduje vo veci samej, uskutočňuje činnosť, ktorá by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu odvodzujúceho svoju právomoc od ustanovenia § 40 a nasl. zák. č. 244/2002 Z.z. Exekučný súd nie je súdom v zmysle ust. § 40 a nasl. zák. č. 244/2002 Z.z., nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe, alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Ak nedôjde k včasnemu splneniu formálnych a materiálnych podmienok obsiahnutých v ust. § 40 zák. č. 244/2002 Z.z., zanikne právomoc všeobecného súdu meritórne rozhodovať o veci zrealizovaním úplného judičiálneho procesu zahŕňajúceho zistenie skutkového stavu veci, výber právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav. Dôsledkom realizácie právomoci všeobecného súdu upravenej v ust. § 40 cit. zákona je inter alia zrušenie rozhodcovského rozsudku, ku ktorému dochádza s cieľom autoritatívne zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka). Exekučný súd tým, že svojím nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným, odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej, vyššie označenej zmluvy o úvere. Na jednej strane totiž existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. § 41 cit. zákona a chýbajúci subjektívny prvok - ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany navrhovateľa iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Táto tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offico. Rozsudok rozhodcovského súdu je rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Opísaný postup exekučného súdu navrhovateľ hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V predmetom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietrahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti u udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Navrhovateľ si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda v celkovej výške 4085,09 € predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného

vzťahu založeného Zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

Navrhovateľ si zároveň uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného Čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil navrhovateľovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára.

Navrhovateľ si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 817,02 EUR, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu).

Navrhovateľ súdu oznámil podaním doručeným dňa 30.10.2012, že príloha „Potvrdenie o prijatie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody“ označená na str. 7 žaloby je založená v konaní vedenom na tunajšom súde, kde ako žalobca vystupuje spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598 a ako žalovaný Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, pričom predmetom je náhrada škody a nemajetkovej ujmy zapríčinennej nesprávnym úradným postupom (rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia) pri výkone exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 1440682 dlžníkom (povinným): H. Z., nar. XX.X.XXXX, pričom po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX15661/2010.

Súd vyzval navrhovateľa dňa 10.10.2012 na oznámenie, či opisom skutkových okolností tak, ako sú tieto uvedené v čl. I. žaloby, uplatňuje námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť a na oznámenie, či je v žalobe navrhovateľom len poukazované na nevyhnutnosť postupu v zmysle § 12 ods. 1 O.s.p., t.j. na nevyhnutnosť prikázania veci z dôvodu nutnosti v prípade, ak budú všetci sudcovia tunajšieho súdu z prejednávania veci vylúčení, alebo navrhovateľ výslovne navrhuje v zmysle § 12 ods. 2 O.s.p. rozhodnúť o prikázaní veci inému súdu z dôvodu vhodnosti.

Súd dňa 18.10.2012 oznámil podľa § 35 ods. 4 O.s.p. začatie konania Okresnej prokuratúry Žilina.

Navrhovateľ podaním doručeným súdu 30.10.2012 oznámil, že navrhovateľ nepodal námietku zaujatosti podľa ust. § 15 O.s.p., ale v úvode žaloby uviedol skutočnosť preukazujúcu fakt, že inak vecne a miestne príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a účastníkom konania a sú teda vo veci zaujatí. (§ 14 O.s.p.). Preto má okresný súd požiadať príslušný krajský súd podľa § 12 ods. 1 v spojitosti s § 12 ods. 3 O.s.p., aby prikázal vec na prejednanie inému súdu toho istého stupňa, nejde teda o vhodnosť, ale o nutnosť.

Predseda Okresného súdu Žilina predložil vec podľa § 16 O.s.p. Krajskému súdu Žilina na rozhodnutie vzhľadom na vyjadrenia všetkých sudcov tunajšieho súdu, ktorí oznámili existenciu skutočností, ktoré by mohli vyvolať objektívne pochybnosti o ich nezaujatosti pri prejednávaní a rozhodovaní vo veci a vzhľadom na nemožnosť prideliť veci inému sudcovi podľa § 15 O.s.p.

Keďže navrhovateľ nevzniesol námietku zaujatosti voči sudcovi, vec nebola nadriadenému súdu predložená na rozhodnutie o takejto námietke.

Krajský súd rozhodol uznesením č.k. 6NcC/164/2013-22 tak, že zákonná sudkyňa, ktorej bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, nie je vylúčená z prejednávaní a rozhodovaní veci aktuálne vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 4C/292/2012.

Zákonná sudkyňa má preto za to, že o návrhu zákonnej sudkyne na vylúčenie z rozhodovania a prejednávaní veci bolo zákonným spôsobom rozhodnuté nadriadeným súdom.

Odporca sa k žalobnému návrhu vyjadril podaním doručeným súdu dňa 4.9.2013. Všeobecne poukázal na nedostatky v žalobách hromadne podávaných navrhovateľom, ich zmätočnosť v označovaní povinných, odlišne uvedených dátumoch narodenia, neuvedenie spisových značiek príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, absenciu relevantných údajov, ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Vo všeobecnosti odporca namietal, že navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania v tejto veci, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď. Navrhovateľ síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša navrhovateľ sám. Podľa názoru odporcu nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Jednak navrhovateľ uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namietla nesprávny úradný postup v podobe prieťahov.

Navrhovateľ neuviedol ani kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany odporcu, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti (t.j. či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania). Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 3. mája 2011, č.k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantius iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak navrhovateľ nekonal, je možné pripísať iba jemu.

Odporca má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd SR.

Poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Odporca poukazuje na to, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012 mu boli doručené dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobný návrh bol okresnému súdu Žilina doručený už dňa 27.09.2012, je zrejmé, že navrhovateľ ho nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr, a odporca má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo navrhovateľovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody opakované výzvy na doplnenie žiadostí, Ministerstvu spravodlivosti SR však bola doručená len všeobecná odpoveď, kde navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie a nebol ochotný priložiť ani príslušné návrhy na zmenu exekútora s dátumom doručenia súdu, uznesenia o zmene súdneho exekútora, dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prieťahy/ústavné sťažnosti, ani doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, resp. jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný. Vzhľadom na to, že navrhovateľ ani na výzvu Ministerstva spravodlivosti SR žiadosť v potrebnom rozsahu nedoplnil a nepreukázal kumulatívne splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, resp. zmaril možnosť splnenie uvedených predpokladov čo i len posudzovať, žiaden z uplatnených nárokov navrhovateľa uspokojený nebol.

Odporca poukázal na prax, z ktorej už dávnejšie vyplynulo, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 pís. c/ zák. č. 244/2002 Z.z., čo sa prejavilo vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdného dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritériá zákonnosti. Pokiaľ samotný navrhovateľ uvádza znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011, podľa ktorého súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o

exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zák. č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci, v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúmava. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 pís. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku znie: „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. Odporca poukázal, že z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva skutočnosť, že 15 dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. V praxi, ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 1.6.2011, z uvedeného je jednoznačné, že nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pokiaľ pred 1.6.2011 § 41 ods. 2 pís. d/ Exekučného poriadku znel „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“, v samotnej dôvodovej správe je k novelizovanému ust. § 41 ods. 2 pís. d/ Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutie rozhodcovských súdov“, predstavovala len explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia.

Pokiaľ si navrhovateľ v súvislosti so zamietnutím návrhu na vydanie poverenia uplatňuje svoj nárok titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý podľa neho spočíva v nesprávnej aplikácii súdnych predpisov, podľa názoru odporcu je nepochybné, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenie ďalších zákonných podmienok, ktoré by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Odporca poukázal na ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého je možné uplatniť si právo na náhradu škody iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. S poukazom na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 poslednej vety, podľa ktorého je proti uzneseniu, ktorým je zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, prípustné odvolanie, teda pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku, podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nebola v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Zároveň v tejto súvislosti poukazuje odporca aj na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia, ale týka sa prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 pís. c/ a d/ Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15 dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

Pokiaľ navrhovateľ ďalej uviedol, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal „opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu“, odporca poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR z 3. marca 2011 č.k. IV.ÚS60/2011-13, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3Cdo 146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3MCdo11/2010 a z 29. marca 2011 sp. zn. 5 Cdo 291/2010, podľa ktorých vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

Odporca namietal existenciu prietahov v konaní, nakoľko tieto neboli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, ani v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým by sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, ani v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým by sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo ani v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu

Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým by Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Odporca vzniesol i námietku premlčania v súvislosti s „nesprávnym úradným postupom“, keďže v niektorých konaniach malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu v období pred marcom 2009. Ak mala navrhovateľovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie týchto nárokov (premlčacia lehota) uplynula pri každom takomto nároku osobitne, a to po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené odporca vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23. 4. 2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

Podľa názoru odporcu navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Navrhovateľ by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočností, ktorými navrhovateľ exemplárne nespĺnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje.

Čo sa týka uplatnenia majetkovej škody vo výške vymáhanej istiny s príslušenstvom, navrhovateľ v prvom rade nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res judicatae pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde, navrhovateľ mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napr. podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Ak by nastala situácia, že si toto právo navrhovateľ uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný návrh od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje od odporcu, čo však nepreukázal a ani preukázať nemôže a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu; tzn. že nebyť nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Na základe všetkých uvedených skutočností je odporca názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať navrhovateľovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v konaní, pretože navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojich žalobách domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20% z istiny a príslušenstva, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a má kompenzovať každé porušenie práva na súdnu ochranu, ktoré navrhovateľ uplatňoval podaním návrhu na začatie konania, poukazuje navrhovateľ na ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého iba v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Ďalej odporca zdôraznil, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže náhradu škody a nemajetkovej ujmy si uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Navrhovateľ uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež navrhovateľ nespresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa“. Navrhovateľ nepreukázal pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučinením. Uvedené zo žalobných návrhov nevyplýva a z toho

dôvodu odporca nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Podľa odporcu nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré navrhovateľ inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Odporca v tejto súvislosti upozornil a ako prílohu vyjadrenia k žalobe doložil list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) J 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami navrhovateľa dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec 0-76/10). Odporca dal do pozornosti celý text priloženého listu, pričom poukazuje príkladom na niektoré výňatky:

Problémy v spojitosti s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočnosti, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Formulár zmluvy spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o. navyše obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru (VP), ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a/alebo pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch, napr.:

„Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOSŤ s.r.o., ktoré pozostávajú z úrokov a iných poplatkov, sa javia byť veľmi vysoké. Zdá sa, že prinajmenšom v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100 % ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o. Najväčšiu časť poplatkov tvoria náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, ktoré sa javia mnohonásobne vyššie ako poplatky, ktoré si účtujú banky.“

„Podľa bodu 6 VP je dlžník povinný zaplatiť v prípade nesplnenia zmluvných záväzkov sankciu vo výške 0,25 % denne, čiže 91,25 % ročne.“

„Podľa bodu 8 VP dlžník môže splatiť veriteľovi dlžnú sumu pred termínom splatnosti, to ho však nezbačuje povinnosti zaplatiť poplatok (95,6 % z úveru) v plnej výške.“

„Zásadným problémom je skutočnosť, že predmetné podmienky vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa...“

Okrem vyššie uvedeného o negatívnej percepcii navrhovateľa verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov (napr. Spotrebiteľské centrum) svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012, ktorý prikladá odporca v prílohe svojho vyjadrenia. Z uvedeného článku napr. vyplýva, že navrhovateľ obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadne závažnú nečestnú činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv (s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý poukázal na nezrovnalosti v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprimerané sankcie a úroky). Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním navrhovateľa, vylúčila navrhovateľa zo svojich radov.

Z popísaného je zrejmé, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Preto aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie navrhovateľa, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade navrhovateľa automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku

samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom.

S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa považuje odporca za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala navrhovateľovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Vzhľadom na vyššie uvedené odporca zastáva názor, že navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu navrhovateľa s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia navrhovateľa (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré navrhovateľovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa odporcu priznaná navrhovateľovi žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla postupom okresného súdu škoda.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností je odporca toho názoru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávne úradnému postupu, nepreukázal vznik, ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o návrhu na vydanie poverenia po zákonom ustanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Odporca má skôr za to, že stav, v ktorom sa navrhovateľ ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že navrhovateľ si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., považuje odporca žalobu za právne neopodstatnenú a žiadal, aby Okresný súd Žilina žalobu v celom rozsahu zamietol. Uplatnil si náhradu trov konania.

Následne po vykonaní všetkých potrebných procesných úkonov súd nariadil pojednávanie na deň 27.12.2013, na ktoré predvolal všetkých účastníkov konania a zástupcov, všetci boli predvolaní riadne a včas. Na pojednávanie sa nikto nedostavil, preto súd konal v ich neprítomnosti v zmysle § 101 ods.2 O.s.p.

Súd skúmal vecnú legitímáciu účastníkov konania, ktorou sa rozumie hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci, pričom aktívnu legitímáciu má navrhovateľ a pasívnu má odporca. Pasívna legitímácia účastníka konania - Slovenskej republiky je nespochybniteľná a bolo vecou navrhovateľa označiť aj zastupujúci orgán, keďže predmetom konania bola náhrada škody, ktorá mala byť navrhovateľovi spôsobená nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 21 ods. 4 veta prvá O.s.p. za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu.

Podľa § 79 ods.1 veta piata O.s.p. ak je účastníkom štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 2 O.s.p. ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví.

Predmetná žaloba je podaná proti odporcovi, v mene ktorého koná príslušný orgán v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z. Navrhovateľ označil Ministerstvo spravodlivosti SR, u ktorého zároveň navrhovateľ podal žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Podľa

oznámenia Ministerstva spravodlivosti SR žiadosti navrhovateľa nevyhoveli a následne navrhovateľ podal predmetnú žalobu na náhradu škody.

Podľa § 1 písm. a) zák.č. 514/2003 Z.z. tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods.1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z. v znení do 31.12.2012 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 4 ods.1 písm. m) zák. č. 514/2003 Z.z. v znení do 31.12.2012 orgán príslušný podľa písm. a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15 <javascript: %20fZzSRInternal("28762',%20'14434097',%20'14434097',%20'4425093',%20'4425095',%20'0')>), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 15 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. (v znení do 31.12.2012) ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 (v znení od 01.01.2013) ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu súd návrh zamietol.

Súd mal preukázané, že navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom z dôvodu, že exekučný súd rozhodol o žiadosti exekútora doručenej súdu dňa 5.8.2010 na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 19.11.2010 (teda nie dňa 17.2.2011, ako tvrdí navrhovateľ v návrhu na začatie konania), a to rozhodnutím, ktorým súd žiadosť o vydanie poverenia v časti zamietol, exekučné konanie v časti zastavil a vydal poverenie pre exekútora na vykonanie exekúcie na vymoženie 354 eur s prísl. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Hoci súdu nebola predložená žiadosť o predbežné prerokovanie a doklad o jej podaní odporcovi, medzi účastníkmi nebolo sporné, že žiadosť bola podaná, odporca uviedol, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012 mu boli doručené dňa 23.04.2012. Odporca žiadosť navrhovateľa nevyhoviel z dôvodu neposkytnutia súčinnosti, čím bol proces predbežného prerokovania zmarený.

Súd mal preukázané, že žiadosť navrhovateľa bola odporcovi doručená, zároveň odporcom nevybavená v zákonnej lehote, pričom aj keď nie je zrejmé, kedy presne bola žiadosť doručená odporcovi, súdu je z vlastnej činnosti známe (z konania sp. zn. 18C/238/2012 vedenom na OS Žilina), že žiadosti navrhovateľ podal u odporcu v rozmedzí od 23.04.2012 do 25.09.2012, a to vo viac ako 45 000 prípadoch, ktorým odporca nevyhoviel z dôvodu neposkytnutia súčinnosti, čím bol proces predbežného prerokovania zmarený. Súd má za to, že vzhľadom na označenia obdobia doručovania žiadostí (posledné doručenie dňa 25.09.2012) a vzhľadom na dátum rozhodnutia súdu v tejto veci, zákonom stanovená lehota na vybavenie žiadosti nepochybne uplynula, a to bez ohľadu na to, či bola poskytnutá súčinnosť navrhovateľa, alebo nie, a bez ohľadu na skúmanie, či bola potrebná a nevyhnutná súčinnosť požadovaná odporcom. Je totiž nepochybné, že nárok na náhradu škody, alebo jeho časť nebol uspokojený do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Podmienka pre súdne konanie bola teda splnená.

Odporca vzniesol námietku premlčania práva navrhovateľa na náhradu škody, preto sa súd priorityne zaoberal touto námietkou. Podľa názoru odporcu, keďže k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu došlo pred 23.4.2009 a žaloba bola podaná dňa 27.09.2012, uplynula 3-ročná premlčacia lehota.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 19 ods. 2 cit. zákona najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za 10 rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú podľa § 7 a 8.

Podľa § 19 ods. 3 cit. zákona lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15, odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas 6 mesiacov.

Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 5.8.2010 a rozhodnutie bolo vydané dňa 19.11.2010. O tvrdenej škode sa navrhovateľ dozvedel/mohol dozvedieť až vydaním poverenia na vykonanie exekúcie dňa 19.11.2010. 3-ročná premlčacia lehota by teda uplynula dňa 19.11.2013, pričom táto premlčacia lehota sa predlžuje v zmysle § 19 ods. 3 cit. zák. najviac o 6 mesiacov z dôvodu predbežného prerokovania u odporcu. Návrh bol podaný dňa 27.9.2012, teda v zákonnej lehote. Námietka premlčania je teda neopodstatnená.

Navrhovateľ v návrhu zo dňa 17.9.2012 žiadal, aby mu odporca nahradil majetkovú škodu vo výške 4085,09 Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 817,02 Eur. Škoda podľa uvedenia navrhovateľa vznikla nesprávnym úradným postupom súdu. Nesprávny úradný postup súdu mal spočívať v prieťahoch v konaní (k rozhodnutiu o žiadosti došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, s omeškaním viac ako 253 dní), súd porušil zásadu právnej istoty. V príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu mala vzniknúť navrhovateľovi škoda v žalovanej výške.

Podľa uvedenia navrhovateľa skutočná škoda - majetková škoda vo výške 4085,09 Eur vznikla navrhovateľovi z dôvodu, že istina v tejto sume viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere.

Zároveň žiadal aj nemajetkovú ujmu vo výške 817,02 €, pretože podľa názoru navrhovateľa samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o zmenu exekútora v zákonom stanovenej lehote v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods.2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods.1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú neprávny úradným postupom. Nesprávny úradný postup je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Nesprávny úradný postup exekučného súdu mal vystaviť oprávnené záujmy navrhovateľa riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvencie povinného.

Zo spisu Okresného súdu Žilina č.k. 20Er/3223/2010 mal súd zistené, že dňa 5.8.2010 bola doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci EX 7637/10 a to na základe exekučného titulu - Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 23216/09 zo dňa 26.1.2010, ktorý sa stal právoplatný dňa 8.2.2010 a vykonateľný dňa 11.2.2010.

Dňa 19.11.2010 bolo o žiadosti rozhodnuté rozhodnutím, ktorým súd žiadosť o vydanie poverenia v časti zamietol, exekučné konanie v časti zastavil a vydal poverenie pre exekútora na vykonanie exekúcie na vymoženie 354 eur s prísl. Oprávnený podal dňa 24.1.2011 proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolanie, ktoré vzal dňa 18.2.2011 späť. Krajský súd Žilina uznesením zo dňa 29.4.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2.6.2011, odvolacie konanie zastavil.

Podľa § 41 ods.2 písm. d) Exekučného poriadku v znení od 01.06.2010 do 31.05.2011 podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku (v znení od 01.06.2010 do 31.05.2011 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods.3 Exekučného poriadku ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Z citovaného ustanovenia je nepochybné, že okresný súd v konaní č.k. 20Er/3223/2010 bol povinný vydať poverenie do 15 dní, pričom súd musel postupovať podľa Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ods. 2 cit. zák. ustanovenia právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení od 01.01.2013 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.

lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&zssrlnkid=14351044&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=504361&FragmentId2=504361>> a d) Ústavy Slovenskej republiky <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&zssrlnkid=14351044&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=504369&FragmentId2=504369>> a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&zssrlnkid=14351044&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=504545&FragmentId2=504545>>.

Podľa ods. 2 cit. zák. ustanovenia pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa ods. 3 cit. zák. ustanovenia pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom.

Podľa ods. 4 cit. zák. ustanovenia právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Zákonom č. 412/2012 Z.z. <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=3204308>> došlo k doplneniu § 9 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=4425063&FragmentId2=4425066>> o nové odseky 3 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=5783620&FragmentId2=5783620>> a <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=4425066&FragmentId2=4425066>> v nadväznosti na možnosť dotknutých osôb domáhať sa ochrany svojich práv v prípade prietahov v konaní pred súdom alebo iným orgánom, a to s využitím inštitútu ústavnej sťažnosti podľa ustanovenia § 127 ods. 1 Ústavy SR <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=504598&FragmentId2=504598>>. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=504228&FragmentId2=504228>>, je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 41/02). Súadne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=28762>>, ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predsedu súdu na podklade sťažnosti na prietahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup

toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Vzhľadom na uvedené zákon výslovne ustanovuje, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=28762>> až v prípade, ak o existencii prieťahov v konaní bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní, a to buď v rámci disciplinárneho konania, v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva, alebo v konaní pred Ústavným súdom SR. Toto však bolo vnesené do právnej úpravy až novelou účinnou od 01.01.2013.

Je nepochybné, že v danom prípade navrhovateľ poukazuje na nesprávny úradný postup a na vznik škody, ktorej náhradu si uplatnil pred účinnosťou novelizovaného znenia zák.č. 514/2003 Z.z. Na predmetné konanie je preto nutné aplikovať právny stav v čase vzniku škody, resp. uplatnenia náhrady škody, teda znenie § 9 cit. zák. v znení účinnom v čase uplatnenia jeho nároku, t.j. znenie do 31.12.2012. Je neprípustné, aby sa obdobné konanie v rámci súdneho konania, resp. predbežného prerokovania nároku na náhradu škody odporcom, spravovalo predchádzajúcim znením zákona č. 514/2003 Z.z. a zároveň v priebehu konania by sa začal aplikovať novelizovaný predpis (hmotnoprávny bez prechodného ustanovenia).

Na základe uvedeného súd sa nestotožnil s tvrdením odporcu, že v zmysle § 9 cit.zák. môže prieťahy konštatovať len Ústavný súd SR,..., nakoľko taká úprava je platná až od 01.01.2013.

Nesprávny úradný postup má značný význam i pri vzniku škody účastníkovi konania v príčinnej súvislosti s prieťahmi v konaní. Úprava zodpovednosti za konanie orgánov verejnej moci za prieťahy v konaní ako dôsledkov nesprávneho úradného postupu umožňuje riešiť spory už na vnútroštátnej úrovni, a nie pred Európskym súdom pre ľudské práva. Vnútroštátny prostriedok nápravy musí byť podľa judikatúry ESĽP teoreticky a prakticky efektívnym prostriedkom, musí byť dostupný, musí byť v stave zabezpečiť nápravu vo veci sťažovateľa a poskytnúť mu dostatočnú nádej na úspech (Akdivaris and others v. Turecko, rozsudok zo 16. septembra 1996). Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, ako aj právnou a faktickou zložitou prejednávanej veci, ďalej správaním účastníkov súdneho konania a napokon aj činnosťou, resp. súčinnosťou štátnych a iných orgánov, ktoré sa zúčastňujú na súdnom konaní. Prvoradou povinnosťou súdu a sudcu je však organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

Navrhovateľ si uplatnil náhradu škody z dôvodu neprávneho úradného postupu nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase. Súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 2Cdo 129/97 zo dňa 29.6.1999, podľa ktorého nesprávny úradný postup nezakladajú vady konania - napríklad zhromažďovanie podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností, právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie; rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo 24/04 - nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí; uznesenie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1018/07 zo dňa 25.8.2009 - rozhodovaciu činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú:

- 1) Porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí alebo nesprávnom úradnom postupe, pričom za nesprávny úradný postup sa považuje aj nečinnosť (prieťahy, § 3 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 514/2003 Z.z., § 5 ods. 1, § 6, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z.).
- 2) Vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 18 zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka).
- 3) Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinností vznikla.

Navrhovateľ tvrdil, že súd porušil svoje zákonné povinnosti nesprávnym úradným postupom, ktorý spočíval v nečinnosti - prieťahoch v konaní, pretože o žiadosti rozhodoval po uplynutí zákonnej lehoty 15 dní s omeškaním viac ako 253 dní.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci:

- a) nezákonným rozhodnutím,
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 cit. zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 17 ods. 1 cit. Zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 cit. zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.

Podľa § 17 ods. 3 cit. zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje najmä s prihliadnutím na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 cit. zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo/24/04 konštatuje, že nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu a ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikácii logického výkladu je nadbytočné a nehospodárne dokazovať splnenie ďalších podmienok. Súd by mohol návrh zamietnuť pri nesplnení čo i len jednej podmienky.

Podľa § 25 ods. 1 cit. zákona ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

Z uvedeného je zrejmé, že aj na prípad osobitnej zodpovednosti za škodu, ktorou je aj nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie, sa podporne aplikujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov súd podporne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, najmä spoločné ustanovenia o náhrade škody uvedené v treťom oddiele občianskeho zákonníka. Z úradnej moci je potrebné zaoberať sa aj spoluúčasťou poškodeného navrhovateľa a jeho právneho zástupcu na vzniku škody podľa § 441 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 441 Občianskeho zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Skutočnosť, že aplikácia ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy nielen v prípade zodpovednosti škodcu za zavinené konanie (§ 420 Občianskeho zákonníka), ale aj v prípade zodpovednosti za škodu na základe princípov objektívnej zodpovednosti, vyplýva z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (R 80/1970 a R 28/1973).

V danom prípade je nesporné, že išlo o exekučnú vec, v ktorej súd mal rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia a v prípade udelenia poverenia bol súd povinný vydať ho do 15 dní od doručenia žiadosti. Súd však vo veci č.k. 20Er/3223/2010 vydal poverenie po zákonom stanovenej lehote. Počas tejto doby však súd skúmal, či nie je rozpor so zákonom, keďže išlo o rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskej veci. Oprávnenosť takého skúmania exekučného súdu vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira.

Je nepochybné, že žiadosť o poverenie bola podaná na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozhodnutia vydaného na základe spotrebiteľského vzťahu.

Vzhľadom na problematiku spotrebiteľských vzťahov a na rozsiahlu právnu úpravu týkajúcu sa ochrany spotrebiteľa bolo povinnosťou súdu aj v rámci exekučného konania skúmať toto rozhodcovské rozhodnutie s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, podľa ktorého smernicu 93/13 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný (bod 59).

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že k priesťahom v konaní došlo. Súd však poukazuje na to, že nie každý priesťah v konaní možno vyhodnotiť ako priesťah zbytočný. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov (článok 48 ods. 2 Ústavy SR). Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné priesťahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné priesťahy, neefektívny postup. (I ÚS 16/02, I ÚS 63/00). Súdna moc musí skúmať pozorne akékoľvek podanie, a to najmä v prípade podaní navrhovateľa. Z tvrdení odporcu uvedených vo vyjadrení k návrhu na začatie konania, ako i listinných dôkazov, pripojených k vyjadreniu (list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)] 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii a článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012) mal súd preukázané tvrdenia odporcu (ktoré navrhovateľ nenamietal a ani sa k nim nevyjadril), že v prípade navrhovateľa automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené vzal súd do úvahy pri posúdení nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý

bol povinný v prípade posudzovania akéhokoľvek návrhu navrhovateľa v exekučnom konaní obzvlášť opatrne zvažovať každé rozhodnutie, z ktorého dôvodu boli akékoľvek procesné úkony náročné z hľadiska časového.

S poukazom na uvedené súd konštatoval väčšiu zložitú a náročnosť po právnej stránke a nevyhnutnosť skúmania rozhodcovského rozhodnutia. Súd zároveň zdôrazňuje, že v zmysle ustanovení smernice rady 93/13/EHS (čl.3 ods.1 písm.t), každá zložka súdneho procesu je povinná skúmať a preverovať, aby nemorálne podmienky spotrebiteľa nezaväzovali v záujme vyššej kvality života. Pre rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia nie je postačujúca len žiadosť, ale aj ďalšie podklady, ktoré však príslušným súdnym exekútorom nie sú zasielané súdu. Súd nemá úlohu len „statistu“, ktorý automaticky udeľuje poverenia na žiadosť exekútora. Jedná sa predsa o súdne rozhodnutie, ktoré musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia. Vzhľadom na to, že pre také rozhodnutie súd nemal k dispozícii všetky potrebné podklady (výzvou zo dňa 12.8.2010 žiadal rozhodcovský súd o ich predloženie) a vzhľadom aj na závažnosť a obtiažnosť veci (spotrebiteľskej) pri dodržiavaní zvýšenej ochrany spotrebiteľov nebolo možné dodržanie zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty pre udelenie poverenia. Hoci je táto lehota daná zákonom, vzhľadom na všetky skutočnosti s poukazom na zvýšenú ochranu spotrebiteľa, prípadné jej nedodržanie nie je závažné, resp. nie je tak závažné, ako by závažné bolo porušenie ochrany spotrebiteľa.

Závažnejšie by tak bolo porušenie povinnosti chrániť spotrebiteľov.

Súd teda posúdil, že vydanie poverenia až po zákonom stanovenej lehote bolo síce porušením zákona, ale vzniklo z objektívnych dôvodov s poukazom na zvýšenú ochranu spotrebiteľa.

Teda súd skonštatoval porušenie práva, ale vzhľadom na všetky uvádzané skutočnosti, ako je dĺžka porušenia, vykonávanie úkonov súdu počas tej doby na zabezpečovanie podkladov pre rozhodnutie s poukazom na zvýšenú ochranu spotrebiteľov, súd má za to, že konštatovanie takého porušenia je dostatočným zadosťučinením.

Dňa 19.11.2010 bolo o žiadosti rozhodnuté rozhodnutím, ktorým súd žiadosť o vydanie poverenia v časti zamietol, exekučné konanie v časti zastavil a vydal poverenie pre exekútora na vykonanie exekúcie na vymoženie 354 eur s prísl. Oprávnený podal dňa 24.1.2011 proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolanie, ktoré vzal dňa 18.2.2011 späť. Krajský súd Žilina uznesením zo dňa 29.4.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2.6.2011, odvolacie konanie zastavil.

Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že pokiaľ aj navrhovateľ podal odvolanie proti uzneseniu zo dňa 19.11.2010, ktorým súd žiadosť o vydanie poverenia v časti zamietol, následne vzal navrhovateľ odvolanie späť a uznesenie zo dňa 19.11.2010 nadobudlo právoplatnosť dňa 25.1.2011. Navrhovateľ teda zjavne považoval uznesenie súdu zo dňa 19.11.2010 za zákonné a správne, v opačnom prípade by nevzal odvolanie späť. Tvrdenie navrhovateľa o vzniku majetkovej škody 4085,09 €, ktorá má predstavovať istinu, ktorá v tejto sume viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere, je preto vo vzťahu k uvedenému postupu navrhovateľa neadekvátne a zároveň nepreukázané, nakoľko navrhovateľ tvrdil v návrhu na začatie konania, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie en bloc tak, že túto zamietol, čo z vykonaného dokazovania preukázané nebolo.

Súd dal tiež odporcovi za pravdu, že navrhovateľ nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha, teda v konaní nebolo preukázané, že právo navrhovateľa na zaplatenie istiny nezaniklo inak. Navrhovateľ tiež nepreukázal nevyhnutnosť pohľadávky, keďže rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom, a takýto rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res judicatae. Navrhovateľ teda nepreukázal, že jeho pohľadávka je nevyhnutelná a nepreukázal, že je nevyhnutelná v dôsledku tvrdeného pochybenia okresného súdu. V konečnom dôsledku teda navrhovateľ nepreukázal vznik škody a ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou.

Súd dal odporcovi aj za pravdu, pokiaľ tento tvrdil, že konanie odporcu, ktorý si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko uplatnená škoda mala vzniknúť navrhovateľovi práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa, ktorý v širokom rozsahu porušoval práva spotrebiteľa. S poukazom na tento záver, i keď, ako už bolo konštatované vyššie, k prietahom v konaní došlo, nie je možné ďalej konštatovať nezákonný úradný postup súdu, nakoľko súd bol povinný procesne postupovať s náležitou opatrnosťou pri rozhodovaní o

žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K porušeniu práva navrhovateľa na rozhodnutie o jeho žiadosti na udelenie poverenia v zákonnej lehote teda síce došlo, ale z dôvodu, aby nebolo poškodené právo spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní).

Odporca správne poukázal aj na to, že nie každý prieťah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prieťah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy a automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (článok 48 ods. 2 Ústavy SR). Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prieťahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, neefektívny postup (I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00). Ak neexistuje príčinná súvislosť medzi postupom súdu a porušením základného práva alebo slobody, treba považovať takú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú. Samotná dĺžka konania sama o sebe ešte nemusí bez ďalšieho znamenať závažné porušenie práv sťažovateľa (I.ÚS 476/2012, IV.ÚS 92/04, III.ÚS 168/05, II.ÚS 93/03). Súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 2Cdom 129/97 zo dňa 29.6.1999, podľa ktorého nesprávny úradný postup nezakladajú vady konania - napríklad zhromažďovanie podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností, právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie; rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo 24/04 - nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí; uznesenie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1018/07 zo dňa 25.8.2009 - rozhodovaciu činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup). Je teda zrejme, že posúdenie veci a vydanie rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup.

Za splnenia podmienok podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/03 Z.z. (ak bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom) posúdenie veci a vydanie rozhodnutia možno považovať len za vydanie nezákonného rozhodnutia. Preto rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli skúmané žiadosti o vydanie poverenia a skúmanie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu.

V konaní teda navrhovateľ nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy) a ani príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, preto súd z dôvodu neunesenia dôkazného bremena v tejto časti ohľadom majetkovej škody žalobný návrh zamietol.

Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 817,02 EUR, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, ktoré bolo podľa názoru navrhovateľa spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, čo vyvolalo u navrhovateľa neistotu, nedôveru v právo a rovnosť v spoločnosti, úzkosť, pocit frustrácie; zánik ďalších podnikateľských aktivít, spôsobenie neistoty v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, súd však s týmto nesúhlasí a považuje to za účelové a špekulatívne tvrdenia navrhovateľa. Navrhovateľ ničím nepreukázal údajné „následky“, ako je pocit úzkosti, frustrácie, neistoty, ani nijako nešpecifikoval, či nekonkretizoval zánik podnikateľských aktivít. Nepresnil, ani nepreukázal, ako daná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Je pritom nepochybné, že navrhovateľ naďalej vykonáva svoju podnikateľskú činnosť. Súd poukazuje na to, že pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie,... sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže náhradu si uplatňuje právnická osoba. Odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo (30Cdo 675/2011).

Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy je potrebné predovšetkým zohľadňovať:

- závažnosť a intenzitu konania,
- dosah konania motívy konania,
- úmysel konania,
- dĺžku protiprávneho konania.

A zároveň podľa § 17 cit.zák. je potrebné zohľadňovať:

- osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

- závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Je nepochybné, že navrhovateľ ako veriteľ vo viacerých zmluvných vzťahoch nepreveroval finančnú situáciu dlžníkov, dokonca im aj opakovane poskytoval úver, hoci tie predchádzajúce nesplácali. Z toho je zrejmý predpoklad, že ani po vydaní exekučného titulu nebude veriteľ dlžníkom uspokojený. Takýto postup navrhovateľa súd považuje za rozpor s dobrými mravmi, ktorý nepožíva právnu ochranu.

Taktiež je potrebné uviesť, že navrhovateľ vystupuje ako podnikateľský subjekt, uzatvára obdobné zmluvy s množstvom dlžníkov - spotrebiteľov. Z činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje, výška zmluvných úrokov, pokút. Príjmy navrhovateľa z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať veľký ekonomický dopad na navrhovateľa a jeho ďalšiu existenciu. Navrhovateľ tak využil možnosti zákona a podal množstvo žalôb, pričom na prejednanie takého množstva žalôb súdy nemajú ani materiálne, ani personálne vybavenie.

Súd tiež nezistil, že by v danej exekučnej veci navrhovateľ využil nejaké právne prostriedky do vydania udelenia poverenia, a teda že chcel zvrátiť ten stav, v ktorom pociťoval podľa jeho uvedenia neistotu, frustráciu,... ako je konštatované vyššie, a pokiaľ aj využil možnosť podať riadny opravný prostriedok proti uzneseniu zo dňa 19.3.2010, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie v časti zamietnutá, odvolanie vzal následne späť. Toto je tiež jeden z aspektov, na ktorý súd musí brať ohľad.

Odporca správne namietal, že navrhovateľ nepreukázal vznik a výšku škody, nevyožiteľnosť pohľadávky. Pokiaľ uplatňuje nemajetkovú ujmu, nemožno stotožňovať kritéria nemajetkovej ujmy pre fyzické osoby s kritériami nemajetkovej ujmy pre právnické osoby. Škodu navrhovateľ presvedčivo nevyčíslil, nezdôvodnil. Podmienkou je preukázať, že konštatovanie porušenia je nedostatočné. Pri priznávaní nemajetkovej ujmy sa prihliada aj na rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade práve navrhovateľ koná v rozpore s dobrými mravmi, keď opakovane požaduje od spotrebiteľov v rozpore so zákonom neprimerane vysoké úroky, poplatky a iné sankcie. Opakovane porušuje práva spotrebiteľov. Tvrdená škoda mala vzniknúť práve pri negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa.

V takejto situácii teda platí, že aj keď došlo k porušeniu práva navrhovateľa na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, vzhľadom na uvedené skutočnosti, a predovšetkým na predmet tohto konania, správanie navrhovateľa v spotrebiteľských vzťahoch a postavenie navrhovateľa ako podnikateľského subjektu už samotné konštatovanie porušenia práva musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik, ani výšku majetkovej škody, ani nemajetkovej ujmy, a preto neexistuje ani príčinná súvislosť medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o návrhu na vydanie poverenia po zákonom ustanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Súd preto návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods.1 v spojitosti s § 151 ods. 1 a 2 O.s.p., podľa ktorých zákonných ustanovení účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal, pričom však súd o náhrade trov konania rozhoduje na návrh. Nakoľko odporca si trovy konania vo vyjadrení k návrhu na začatie konania uplatnil, súd na pojednávaní o trovách v konaní úspešného odporcu rozhodol tak, že trovy mu priznal vo výške vyčíslenej v písomnom vyhotovení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčíslil, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Odporca trovy v lehote podľa § 151 ods. 1 druhej vety Os.p. nevyčíslil, preto súd na základe cit. zákonných ustanovení súd rozhodol o trovách konania tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu v Žiline, ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov.

ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,

h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,

ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. f) OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak

účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková

povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).